

Zvonček.

Kakošna bo neki zgodba o zvončku, boste radovedno vpraševali; gotovo bo dolga pa lepa, porečete. Povem vam že naprej, da dolga sicer ne bo, — čeravno boste dve mesto ene — lepa pa lepa. Kajti vzeta je iz svetniškega življenja — namreč iz svetega življenja dveh Frančiškov, ki sta bila na zemlji silno imenitna moža, zdaj pa sta presrečna svetnika v nebesih.

Eden ima pridevek Ksaverij, eden pa Salezij. Tako ime sta dobila vsak po svojem rojstnem kraju.

1. Sveti Frančišek Ksaverij je šel v daljno jutrovsko deželo, v Indijo, da bi tam nevernike k Jezusovi veri spreobračal. Pa to je bilo silno težko delo. Ljudje so bili tam grozovito divji in govorili so tak jezik, ki se ga je kaj težko naučiti. Od konca je sveti mož v veliki zadregi, kaj bi storil, kje bi pričel. Videti je bilo, kakor da je ves njegov trud zastonj. Pa kaj si izmisli?

Zvonček — lepo doneč zvonček vzame in vsaki dan po ulicah zvončka. In glej, Indijanski otročiči, mali divjaki, privrejo od vseh strani, ko slišijo zvončkov glas in obsujejo častitega misijonarja. Čedalje bolj se mu privadijo. Z veseljem poslušajo njegove nauke, resnice sv. vere. Pa ne le poslušajo, ampak tudi ubogajo ga, kar jim reče. Doma začnejo biti tako dobri in pridni, da se jim stariši kar čudijo.

Zdaj začnejo še odraščeni otroke posnemati in tudi hodijo k poduku. Veliko se jih spreobrne in dá krstiti. — Vidite, kaj je storil miloglasni zvonček! Divje Indi-

jančke privede k poboljšanju in po njih še mnogo odraslih! — Ali ni res lepa ta kratka zgodbica o zvončku? Druga je pa taka-le:

2. Sveti Frančišek Salezij je bil sin imenitnih starišev; oče njegov so bili grof in mati grofinja. Gotovo ni manjkalo plemenitemu otroku igrač, kakoršnih si je le pozelelo njegovo detinsko srce. Pa kaj menite, ktere igrače je bil mali Francek najbolj vesel?

Darovali so mu majhen, ljubko doneč zvonček. Silno se ga razveseli. In kaj stori blago dete? Iz grajščine teče in začne okrog zvoniti ter sklicevati otročiče bližnjih sosedov. Prijetni zvončkov glas in ljubeznjivost angeljskega dečka jih mnogo privabi. Potem je okrog sebe zvrsti in jim začne goreče pripovedovati, kar se je bil že od svoje dobre matere naučil in pa

od pobožnega duhovna, ki so mu bili v nežnih letih učitelj. Tako prav mnogo-krat ponavlja. Nekaj časa pripoveduje in po otročje razlaga, nekaj časa pa vprašuje, ter ne neha, dokler si niso vsi zapomnili.

Tudi jaz bi si želel, kakor ta dva slavna svetnika, naše ljube otročiče skupaj sklicevati, jih od hudobije in divjosti odvrčevati, opominjati k čednosti in lepemu vedenju ter jih k veselju in sreči napeljevati. A ni mi mogoče nadalječ okrog od kraja do kraja hoditi, otrokom skupaj zvončkati ter jih podučevati in razveseljevati. Zato sem si pa nekaj družega izmislil. Lepih podučnih in vedrilnih spisov, zlasti mičnih povestic in pesmic sem si nabral — in bom še nabiral — ter jih dal natisniti. Da bi se bolj zmenili zanje in jih ne zanemarjali, sem jih angeljem varuhom izročil, da naj vam glasno na uho zvonijo vsakemu posebej! Iz srca želim, da bi vam zdaj — v prelepi detinski dōbi — ti angeljski glasovi zvonili veselje in radost, ob enem vam pa tudi prizvonili

srečno prihodnost. Žalostnega otroka kar ne morem gledati; le srečne in vesele bi rad videl vse otroke naše ljube domovine, — srečne in vesele zdaj, — srečne in vesele, ko odrastejo, — nad vse srečne in vesele tudi po smrti v večnem življenji!

Kteri je najpridnejši?

Minulo je že pač nad štirideset let, kar se je vršila prelepa zgodbica, ki vam jo bom zdaj-le povedal. Sporočil nam jo je gospod, ki ima dobre otročiče enako rad, kakor jaz, — iz Bavarskega. Tam je živel višji častnik, ki se je bil še l. 1812 ruske vojske vdeležil in desno roko zgubil.

Po tej grozoviti vojski podal se je v pokoj in je na tihem sam zâ-se živel, skrbeč le za svojo ljubeznjivo ženko in za svoje dobre otroke. Njegovi trije otroci: Avgust, Mina in Nežica s predobro materjo so mu bili najljubši in najdražji zaklad na zemlji. Kri in življenje bi bil rad dal, ko bi bilo treba, za njihov blagor.

Bili so pa zares prav dobri in ljubeznjivi otroci. Razcvitali so se kakor rožice. Oboje, kar obeta pri otrocih najlepše nade, nadarjenost in pridnost, se je pri njih kazalo v najlepši luči. In ker so imeli v svojem mladem srčicu čisto in mirno vest, bili so vedno jasni in veseli, če so se igrali, učili ali kaj družega delali.

Najsrečniša pa je bila ta ljuba družinica, kedar so bili zvečer vsi skupaj. Tedaj so se vsedli oče v svoj rahli naslonjač in kaj brali ali pa pripovedovali tako živahno in lepo, da so otroci kar z odprtimi ustmi poslušali. Avgust je stal na desni in vedno v očeta upiral svoje pazljivo oko; Mina se je vsedla na levo, pa če je le mogla, tako blizo, da je večkrat naslonila svojo glavico na očetovo koleno ali pa njegove roke se oklenila; Nežica, najmlajša, pa je najraje videla, če so jo ljuba mama še pestovaje nekoliko ponegovali. — Večkrat je pa tudi smel kteri izmed otrok kaj brati iz svetega pisma. In potlej so jih oče izpraševali, kaj so brali; pa razlagali so jim, če niso mogli česa prav razumeti.